

романи, повести, разказ — то си упражнявания на гурливан каскадион при изкуството, какво съплонка искате да овладяват въздуха. А драмите, играни и не играни на сцената, са едно банално пререкане на глупостта съ безмисленост: два знаменити херои на изначинаващата драма, у нас, и врецъ до света. Истински драми у нас, за-сега има само въ живота. Тамъ малъ гърбът на драмата, се отърва-лако и комедията, да не би да я изтъкват и похвалят на свят като най-характерно нещо на тоя живот. Само лириката като че-ли се готви да каже нещо; но отъ онова което до-сега е казала та, азъ не мога да си спомня нещо да го драматизиратъ, макаръ че съмъ единтъ отъ ония които се славатъ съ добри памети. Само творците на нарастваща поезия са се домогнали да кажатъ какво и свое нещо, и тяхното слово показва че и другите би могли да кажатъ — стига да иматъ какво да кажатъ . . ." Съ мисления на Стубелъ, разбираме се, азъ не съмъ съгласенъ, особено въ туй-абсолютна форма въ което са казали тие, макаръ да не мога да имъ отрека известна правда. Очернятъ на Стубелъ е цененъ, като протестъ срещу правата на доносарските жени, които съ две-три пустли разказчета или асп-шестъ стих-отворения се току явятъ около Толстои, Тургенева, Газа, Хайне, Лермонтова, интимо ги подражаватъ: *Mon cher confidant* и снисходително искатъ да ги погупатъ по гърба. Тия доносарски жени все за големи работи говорятъ, или както казва нашата пословица — да сънесятъ малко «шук», все голаятъ палотъ гърба ти. Стубелъ е билъ кандидатъ за членъ на Кинжовното Дружество, — монархията за тия ~~кабинетни~~ ^{кабинетни} казоти и единственъ истинскии не-шестини на Острова на Блаженните — но слава Богу, отъ тая беда го е избавила една проста и обикновена случайност: неочаквано го обесватъ! Политически нечестивци го замесватъ въ княжескъ заговоръ и за права бога обесна поетъ, а те отпъхъ Душана умираха отъ смяхъ. По-сетне тия нечестивци сами станаватъ членове въ Академията на доподопните животни, а накрай отъ тяхъ, които бяха най-за беснима, станаватъ министри въ своя роденъ край. Година следъ смъртта на Стубелъ, единтъ неговъ обожавателъ намира въ неговъ спомени ода, която се завършва съ тия знаменити едно време стихове:

„И смъртта подъ тебе, о, бесило свято!
Бе не свята, а слава и мило гърбикото."